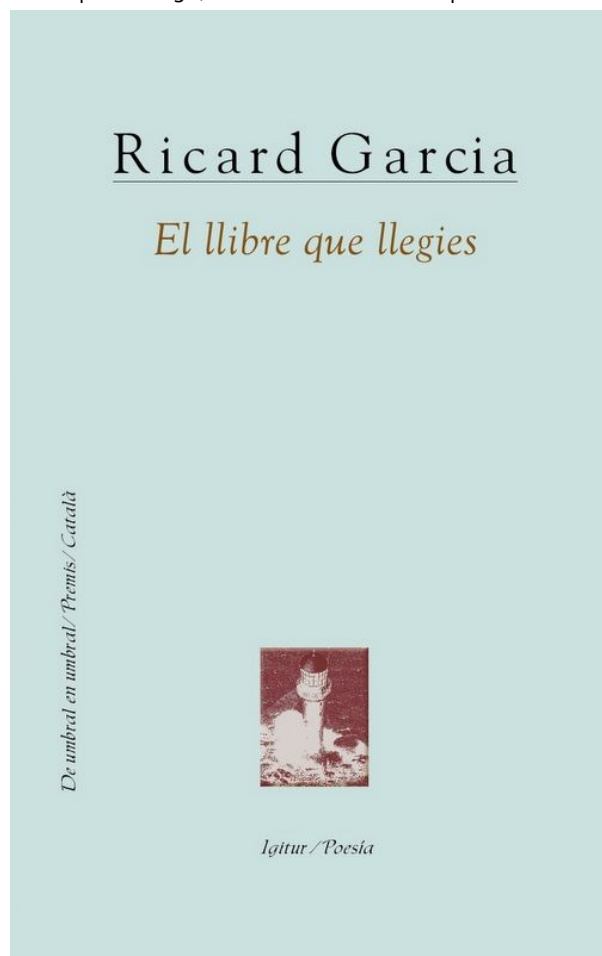

EL LLIBRE QUE LLEGIES

Diaris | diumenge, 17 de març de 2013 | 11:24h

Ricard Garcia

El llibre que llegies

Ediciones Igitur

Montblanc, 2012

El traç de l'evocació és la certesa d'un passat viscut, el rastre de les arestes de la pedra als dits, el regust als llavis que han tastat la pell cremant del cor dels fruits -carnosos i dolços- dels dies de l'estiu de les nostres vides. Ricard Garcia (Sant Llorenç d'Hortons, 1962) és un autor que està bastint una obra poètica que transita des dels contorns de la natura fins a la vida secreta dels dies que formen la seva intrahistòria particular. Des de l'observació atenta i la saviesa dels bons lectors de poesia -no debades el nostre poeta s'agermana a la tradició poètica que abraça el renaixement amb el barroc i s'adscriu alhora a les reverberacions formals del segle XX- Ricard Garcia com a bon poeta, i com a professor de literatura que és, sap de l'eternitat efímera i constantment renovada del classicisme poètic. *El llibre que llegies* s'estructura en tres parts i és encapçalat per un pòrtic imprescindible, que obre el llibre i declara la situació existencial i contemplativa del jo poètic. El pas del temps es manifesta en el curs de les estacions temporals. Hi trobem la tardor com un estat d'ànim decisiu, que enclou l'hivern en el sotabosc de l'estiu, que contempla una primavera que no arriba perquè ja va arribar. Podem afirmar que és un llibre de maduresa personal. El jo poètic se situa en la frontissa generadora de vida que assumeix les vivències dels seus progenitors i fa possible la continuació vital de qui el segueix, els seus descendents. La tardor ens és presentada com el terreny més fèrtil per a la reflexió i per a l'impuls vital. En alguns poemes, les fulles caigudes al terra són la mostra fàctica que allò que cau és el que germina. És en certa manera una constatació vital de la qual, malauradament, pocs en són conscients: "Abans que la nit i el fred no es desplomin / sobre els meandres de la memòria, / les fulles del darrer estiu ens mostren / la llum, trencadissa com un pa d'or vell". Aquesta és la segona estrofa del poema "Aquesta estranya mort", que pertany a la primera part del llibre. Cal remarcar la destresa del poeta en incloure tants elements en l'afirmació central de l'estrofa. Abans que el futur arribi, tenim davant nostre aquesta llum *trencadissa com un pa d'or vell*: tardor daurada, record lluminós, vida antiga que pot encarar-se al futur advers i vèncer-lo. Aquest serà el propòsit del poema. Contra la mort, l'or vell d'un record que el fem viu. Potser és un dels aprenentatges morals del bon viure: si hi ha un passat ha de ser perquè hi hagi continuïtat en l'alegria i fortalesa de seguir vivint.

Al llarg de l'obra els elements de la natura marquen el ritme vital del jo poètic: la pluja, el vent, el mar, tots i cadascun dels arbres del propi paisatge que cal que no sigui deshabitat. Des dels pollancs als xiprers "que

s'alcen com fars protectors enmig dels camins", com afirma el poeta a "De xiprers", un dels poemes clau del llibre i que forma junt amb el poema citat anteriorment, "Aquesta estranya mort", una de les línies temàtiques centrals del llibre: la reflexió de la mort des d'una maduresa assumida i vital. El poeta escriu versos germans dels xiprers protectors; ambdós "entre tant de soroll, llegir-los fa companyia", declara el jo poètic al final d'aquest poema. Quietud mineral i fortalesa: "Res que pugui passar, ja no és una derrota. / S'han esvaït tantes veritats inflexibles / que les paraules ja no et calen" ("Sense destorbs", poema de la tercera i darrera part). La lucidesa és potser la qualitat per excel·lència dels poetes. És el camí cap al consol feliç dels qui ens llegim.

Ricard Mirabete